

Midnattsropet

Nr 12 1977 • Årg. 17 • Pris kr 2:50

Maranata • Du vår Herre kom!

**Storfamiljen i KARLSTAD
installerar sig** sid. 2-3

**Intervju med Arne Imsen
om Pilgrimsskolan** sid. 10-11

Storfamiljen i KARLSTAD har nu flyttat in

Under lummiga träd mitt i centrala Karlstad, står Fridsfolkets nya hem.

Rapport från Mats Jansson, Karlstad:

Fridsfolket samlat på gården. Fr.v. Lasse Eriksson, Lennart Nilsson, Sonja Sandvik, David Dahlberg, Stina Fridolfsson, Irene Dahlberg, Berno Widén och längst fram Mats Jansson och vakhunden Alvina.

I ett gammalt trähus med nio rum i centrala Karlstad har en Maranata-storfamilj flyttat in.

Här ifrån kommer man nu att åka ut över hela Värmland för att sprida evangelium.

Huset har två fina affärslokaler. Ett håller just nu på att göras i ordning för försäljning av andrahandskläder.

Mats Jansson, karlstadbo sedan länge och nu ledare för arbetet, rapporterar.

Storfamiljen i Karlstad har äntligen blivit verklighet! I augusti öppnade sig plötsligt en dörr rätt in i Värmland. Ett gammalt trähus, nästan det enda kvarvarande i centrala Karlstad, blev plötsligt hyresledigt. En Maranata-storfamilj skulle få flytta in första september.

Lika plötsligt tycktes den öppna dörren stänga sig. Sedan gick hela augusti månad i total ovisshet. Än tycktes allting vara helt klart, än helt och hållet stängt — och i absolut sista minuten, på kvällen den 31 augusti, förändrades hela situationen på ett fullkomligt mirakulöst sätt, när allt hopp

tycktes vara ute. Gud hade hört bön. Alla hinder rycktes undan i ett ögonblick, och den första september tillträdde huset.

Huset som gjort för storfamilj

Torsdagen den åttonde september strålade så hela storfamiljen samman i Karlstad och installerade sig, presenterade sig, och konstituerade sig i tre möten under eftermiddagen och kvällen. Då hade först hela det gamla huset på fem hektiska timmar röjts upp, städats

och möblerats. Det är som sagt ett gammalt trähus på nio rum, ett av Karlstads äldsta, med två affärslokaler mot gatan, där vi hoppas kunna öppna en Pilgrimsbod med begagnade kläder och kanske en liten bokcafehörna. Det är på sätt och vis som byggt för en storfamilj — ja, kanske helt enkelt byggt just för en storfamilj, en borgarfamilj med tjänstefolk och butiksanställda som "husfolk". Och de senaste åren har storfamiljer och organisationer av alla kulörer bott här: FNL-grupper, Jesus-folk och vänsterkollektiv för att bara nämna några.

Här är adressen till
storfamiljen i Karlstad:

Fridsfolket
V:a Kanalgatan 3
652 24 Karlstad
Tel. 054/18 47 70

Och när nu vi satt där i affärslokalen och sjöng och prisade Jesus under eftermiddagens "installationsmöte", såg vi de förbipasserande på gatan förvånat titta in. Här fick de verkligen möta "evangelium i gatuplanet" och en okyrklig och provisorisk — men underbart fungerande — kristendom!

Till mötena kom Arne Imsen, Carl-Georg Rognstad och andra vänner från storfamiljer i när och fjärran — från Stockholm, Blommenhof, Örebro, Lidköping och t.o.m. Grekland (Leif Kratz). Men vad som grep och glädde mig personligen allra mest var det motagande värmlänningarna gav den nya storfamiljen. Här dök det plötsligt upp yngre och äldre vänner från Karlstad, Vålberg, Säffle, Arvika, Kristinehamn, Arjang o.s.v., vänner som suttit mer eller mindre i andlig isolering och nu hälsade oss välkomna, människor om vilka jag (som bott i Karlstad i fyra år) inte haft en aning. Plötsligt började det stå allt klarare att "Gud har ock mycket folk i denna stad", fastän vi människor kanske inte har upptäckt dem. Detta välkomnande, denna längtan, alla orter som fanns representerade i dessa möten den här dagen, gav oss en underbar vision och visshet: "Landet ligger nu framför oss! Hela landet öppet står. Upp att segra, Herren hör oss, då vår bön till Honom går!" Och i ödmjukhet och med en väldig tacksamhet till Gud började vi marschera in i de förutberedda gärningar som Gud har berett åt oss här i Värmland.

Bönesvaret kom!

Och vi skulle få se mer av Guds nåd de närmaste dagarna — ibland så mycket att man knappt kunde fatta det! Allt vi behövde strömmade plötsligt till oss från alla håll och kanter. Knappt hade vi hunnit be, förrän svaret stod där synligt framför oss. En dag konstaterade vi, att vad vi mest behövde var två sängar, ett skrivbord, en dammsugare och en frysbox. Dagen därpå kom en man upp och ville skänka oss två sängar och ett skrivbord! Samma kväll fick vi dammsugaren — och nästa dag fick vi åka och hämta inte bara en frysbox utan dessutom kylskåp och spis! "Om det är dröm så låt mig drömma!" var min enda tanke när

Till installationsmötet kom vänner från hela Värmland. Här talar Arne Imsen till de församlade.

jag sömndrucken en morgon fick höra sådana nyheter. Men nog var det sanning. En så nådig, mäktig och bönhörande Gud har vi faktiskt! "... låten i allting edra önskingar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön med tacksägelse" (Fil. 4:6). Halleluja!

Inom en vecka var vi igång med en klädesinsamling, och återigen fick vi häpna över Guds väldiga nåd mot oss, när vi fick samla in och trava upp väldiga klädhögar i affärslokalen. Massor av fina saker, omsorgsfullt inslagna paket och t.o.m. helt nyinköpta nytto-saker vittnade om en väldig kärlek och givmildhet hos för oss helt anonyma

människor. Jag har hela den här första tiden tänkt på bibelordet: "Och allt folket var dem väl bevåget" (Apg. 2:47) och känt en stor tacksamhet till Gud för de möjligheter den situationen ger oss. Men samtidigt känner vi ju till fortsättningen: "Samma dag utbröt en svår förföljelse mot församlingen i Jerusalem" (Apg. 8:1), och vi har väl redan anat en del stormvarningar. Om nu Gud slösar sin nåd mot oss, så vet vi ju inte heller fienden är överksam, och allt Guds verk kommer att prövas i storm. Men Gud är mäktig att bevara, befästa och ge seger, det har vi sett väldiga bevis på här i Karlstad. Ära vare Jesus!

Då och då åker storfamiljen ut på marknaderna i grannskapet och knyter kontakter. Här säljer David Dahlberg pepparkakor och Robin Widén, Örebro, grammofonskivor på marknaden i Arvika.

Arne Imsen:

Ett folk på väg

V-77 fick ett värdigt uppbrott i det stora, festliga finalmötet på Vallby friluftsmuseum. I sol och grönska församlades hela riksmötet för uppbyggelse med kärleks- och hedersbetygelser i matlag, omfamningar, lovsånger och predikan samt agapemåltid. Möjligen kändes det som plåster på sårn efter den seglivade oviljan att arrangera en gemensam nattvardsgudstjänst för riksmötets samtliga deltagare. Men framför allt var det ett uppskattat tillfälle att markera delaktighet med den samlade kristenheten och ge uttryck för övertygelsen att den står samlad i en inre värdegemenskap trots alla yttre olikheter och motsättningar.

Experiment och dialoger leder väl fram till en gemensam gudstjänstordning, så att den gudstjänstfirande församlingen inte tvingas ut på gräsbacken med nattvarsbordet för att praktisera sin interkommunion. Det är inte så lätt att förstå vari skillnaderna låg mellan morgonens konfessionella nattvardsgudstjänst i domkyrkan och den ekumeniska bröd-brytelsen i eftermiddagens friluftsgudstjänst på Vallby hembygdsmuseum. För att förstå distinktionerna och kunna ge rätt namn och status åt de olika gudstjänsterna, måste man troligen ha traditionen i blodet.

Studerar man sedan riksmötets totala utbud av olika aktiviteter, stormöten och sammankomster, demonstrationer och manifestationer med varierande inslag av spektakulära upptåg, kyrkospel, solidaritetsyttringar, traditionell kult i olika former och med olika uttrycksmedel i stats- och frikyrkor, tält, aulor och hallar samt på gator och torg, är det helt omöjligt att avgöra vad det är för fenomen, som bestämmer graden av gudstjänst acceptabel för ekumenisk praxis.

Mellan SKU:s politiska avstamp med manifest och appell för uppsalaradikalismens snabba och omedelbara avancemang från ord till handling på Sigmatorget första dagen, och den sköna och gemytliga avskedsfesten på friluftsmuseet den sista, var programmet späckat med teologiska oförenliga motsatser, men det stör inte i någon nämnvärd utsträckning, eftersom ekumeniken genom sin egen dynamik skapar sin egen teologi. De som gett sig ut på det riks-ekumeniska äventyret får sälja det mesta av åsikter och teologiska betänkligheter och betala det fulla pris enheten kräver. Den kalkylerade vinsten återvänder i en annan avgjort sämre valuta. De kvardröjande effekterna av otidsenliga restriktioner och protestliknande skenmanövrar för att hävda sin profil och avleda väntade antireaktioner från de egna leden, har väl idag närmast kuriositetsvärde i det ekumeniska umgänget.

EN SAK STAR NOG odiskutabelt fast, nämligen att för de flesta deltagande människornas från alla tänkbara konfessioner med öppen eller sluten kommunion uttryckte gemenskapsmåltiden på Vallby i all sin naivitet folkets beslutssamhet att forcera återstående spärrar fram till det gemensamma nattvarsbordet. Denna enträgna vilja kommer att segra, ty den bryter sig igenom på bred front underifrån i en enhetslängande kristenhet. Uppslutningen är massiv, och dilemmat får nog så småningom den adekvata lösning, som det aktiva kyrkfolket kräver, så präster och pastorer kan intercelebrera utan att begå tjänstefel eller få dåligt samvete för osolidariskt agerande.

Det är ju för övrigt modernt och helt i sin demokratiska ordning att också deras treenige gud lojalt böjer sig för det stora flertalet i hans progressiva kristenhet. Gudstjänstordningen måste givetvis komma i takt med tiden och handböckerna redigeras om för brett ekumeniskt bruk.

NYA BIBELÖVERSÄTTNINGAR och vetenskapliga tolkningsmetoder anpassade till majoriteten reducerar snabbt auktoritetstrons inflytande. Ekumeniken gör kyrkan folkligare och gemenskapsformerna enklare, hjärtligare och

mänskligare utan att fördenskull vara andligare eller mer gudomlig.

Med ett citat ur boken "Den kristna kärlekstanken genom tiderna" av professor Anders Nygren kan det kanske vara hälsosamt att pröva tidens toleranstro och gränsöverskridande ambitioner.

"För förståelsen av den kristna idéhistorien är det av vikt att giva akt på hurusom den går fram i en bestämd rytm, i växlingen mellan tvenne tendenser, som vi kunna kalla *syntes* och *reformation*.

Med *syntes* menas då tendensen att anpassa kristendomen efter dess omgivning. — — —

Med *reformation* åter menas tendensen att renodla kristendomen. Huvudangelägenheten är här att så starkt som möjligt avgränsa den från allt annat och låta den framträda i sin egenart. — — —

Att kristendomen genom en dylik anpassning kan bli lättillgängligare för dem som förut levat inom den andliga värld, med vilken kristendomen är syntesen sammansmält, är påtagligt. Men lika uppenbart är, att en dylik sammansmältning innesluter risken, att kristendomen tappar bort det för den karaktäristiska och egenartade. Kristendomen blir lättare att nå, men samtidigt inställer sig frågan, om det som sålunda nås verkligen också är kristendom i ordets egentliga mening. Har icke fastmer kristendomen i denna sammansmältning med annat blivit så försvagad, att den snarast kan betecknas såsom ett salt, som förlorat sin sälta?"

EKUMENIKEN ÄR en ny gammal uppfinning. Som idé och rörelse har den hög ålder. Det föränderligt nya är formen i vilken den framträder i varje tid. Ärkebiskopen Nathan Söderbloms stor slagna plan var att "man ej skulle i första rummet diskutera trosfrågorna utan samla sig kring arbetet för broderskap mellan folken, kristna principer i samhällslivet och skapandet av ett gemensamt organ för det kristna samvetet."

Kyrkorna är en integrerande del av det bestående samhällssystemet, och ekumeniken är ett utomordentligt instrument för anpassning till den utveckling också kyrkoledare mer är offer för än styr.

Pastor Lewi Pethrus ställde sig kritisk

och helt avvisande till sådana program för ekumenisk nydaning av svenskt fromhetsliv. Några citat avslöjar hans position.

"Detta tassande inför de mäktiga i världen, detta bugande och krypande med vackra ord, är icke likt Jesu, och hans efterföljares sätt. Johannes Döparen stod en gång inför en konung men talade så, att han förlorade huvudet. Jesus stod också en gång inför en konung och en landshövding och talade så, att han blev korsfäst. Paulus stod inför en konung. Han trängde honom inpå livet och smickrade honom icke." Tror du profeterna, konung Agrippa?" sade han. "Jag vet att du tror dem". Det talet kostade Paulus årtal av fängelse och slutligen döden. — — —

Detta krypande och smickrande inför de maktägande i världen har i alla tider varit kännetecknande för världskyrkan och hennes prelater, och man skulle icke alls förundra sig, om de maktägande föraktade dem i sina hjärtan. — — —

Det är även en fara för att gränslinjen mellan tro och otro utplånas. I detta möte (ekumeniska mötet i Stockholm 1925) är troligen de flesta som deltagar, nyteologer, och man gör ingen hemlighet därav. Man tror inte på Bibelns inspiration, på Kristi gudom, på försoningen, på uppståndelsen, på det övernaturliga.

Och dessa män går i täten för detta arbete. Man har övat sig oerhört med att använda ord, som döljer ens inre avsikter. — — —

Huru skall de frikyrkliga kunna hävda sanningen om personlig omvändelse som villkor för medlemskap i församlingarna, dopsanningen och andra bibliska läror, då de allierat sig med världskyrkorna? Saken är den, att man, utan att man vet eller förstår det, glider in i något som man egentligen inte vill komma in i. Men man är där, och så måste man utplåna gränslinjerna. — — —

Ja, säger någon: Det går väl an att klandra. Det går mycket lätt att se på andra och säga, vad som är galet. Men vad kan vi ge i stället för detta ekumeniska möte, som kan fylla de samhällsförbättrande uppgifter, som detta möte menar sig ha?

Jo, ära vare Gud, den gamla frälsningen i Kristus Jesus är det bästa samhällsförbättrande medel, som finns! En Jesu Kristi församling på jorden, fylld av den helige Ande, är det bästa salt mot förruttnelsen i världen. Detta har den verkligt sanna och levande kristendomen i alla tider ådagalagt."

VAD SOM VAR REAKTIONÄRT eller revolutionärt är det inte så lätt att bestämma. Söderblom och Pethrus rörde sig på helt olika plan. I båda fallen talas det visserligen om reformer, som verkar jämförelsevis radikala. Men i det förra exemplet gäller det reformer av det bestående samhället, för vars ändamål ekumeniken skulle ge kyrkorna en lämplig plattform.

I det andra fallet gäller det också re-

former. Men syftet med dessa var att renodla kristendomen, och befria den från främmande element, vilka verkar komprometterande eller förnedrande för den kristna församlingen och berövar den dess trovärdighet.

Båda vänder sig till samma svenska kristenhet som språkrör för dess oförenliga motsatser i väckelsekristendom kontra kyrkokristendom. Det stod klart för den väckelsekristne, att en fortgående politisering av svensk kristenhet skulle verka utarmande och göra den ännu mer saltlös och oduglig som frälsningsförmedlande och opinionsbildande maktfaktor. När nu arvtagarna söker legitimera sitt agerande i motsatt riktning, uppträder de vanligtvis med en fatal brist på sann argumentation. De nya attityderna sägs exempelvis vara betingande av de nya tiderna. Det är ett synnerligen torftigt, ologiskt, ohistoriskt och inkonsekvent, men mycket vanligt och gångbart budskap.

DENNA OVILJA TILL ANALYS och självprövning blottar graden av verklig kunskapsbaserad övertygelse. Ekumenikens verkliga karaktär förändras inte av några karismatiska impulser. Den är som idé och rörelse från tid till annan stabil och kan med sin omåttliga aptit sluka allt levande utan större komplikationer såsom en gång ett känt havsvidunder slukade en olydig profet.

TV 2:s "Utmaningen" gjorde den sista dagen i högtiden ett lovligt försök att tränga sig in i den verklighet som döljer sig under ekumenikens skiftande ordlabyrinter. Det var tappert men redan från början dömt att misslyckas av den enkla anledningen att samfundsledare och andra kyrkliga dignitärer inte är ekumenikens styrgrupp, även om de kan administrera och kanalisera vissa yttringar av den.

VANMAKT OCH VERKLIGHETSFLYKT är jättar i det ekumeniska framtidsperspektivet. Pålitligare prognosmakare finns troligen inom maktcentra man vanligtvis inte sammankopplar med kristna ideal och aktiviteter. Det är nämligen inte dagens teologi, som på något avgörande sätt bestämmer ekumenikens framtida utformning. De etablerade kyrkorna är integrerade med det övriga samhället, vars morgondag i stort sett bestäms av automatiken i hårda ekonomiska naturlagar.

Det är andra lejon, som stimulerar eller dämpar de fria marknadskrafternas framfart. Statsmakten balanserar fortfarande i någon mån deras verkningar. Kyrkorna är för sin existens undantagslöst beroende av ekumeniken som ett centralt och nödvändigt instrument för att följa upp och vidmakthålla den religiösa sektorns intressen i det ekonomiska maktspelet.

SKALL DE ETABLERADE kyrkorna med någon större framgång kränga sig ur det obehagliga greppet måste ekumeniken bli politiskt revolutionär och

verka samhällsomstörtande för en helt ny ekonomisk världsordning. I det nuvarande systemet är utrymmet för manövrering begränsat till det minimum, som dygden framhåller som enande moment i teologi, tradition och kyrkoordning.

På det ideella och religiösa planet pågår också dops-, nattvards-, kyrkoordning-, ordinations-, isolerings och sekt-trätor och -diskussioner. I och för sig är inte något av detta som sker på vägen till enhetskyrkan ointressant eller betydelselöst, och det är säkerligen av allmänt intresse att få veta hur kyrkorna anger sina positioner i relationerna till varandra och till samhället. Det förbereder och hjälper naturligtvis de redan kringskurna kyrkorna med anpassningen till den bistra praktiska och ekonomiska verklighet som fortgående förändrar den värld vi lever och verkar i.

DEBATTER OCH DIALOGER på expert- och lekmannanivå, gudstjänster och manifestationer samt karismatiska upplevelser och sociala engagemang, kyrkovandringar och processioner, gemenskapsmåltider och lovsånger är uppfordrande, spännande, uppbyggande och gör tillvaron mer glamourös. Men skall kyrkorna kunna fungera som tjänande organ åt det nuvarande samhället måste de göra sin religion till bundsförvant med de starka krafter som utanför och oberoende av alla religiösa symbolvärden och all ekumenisk festivitas bestämmer deras villkor.

Den sist upptagna medlemmen i den riksekumeniska storfamiljen kan stå för åskådliga illustrationer för dessa genanta fakta, så långt borta från Jesu översteprästliga bön om lärjungarnas enhet.

DEN PIONJÄR SOM JUST NU kanske mer än någon annan tilldrar sig denna vår uppmärksamhet är pingstpastorn i Eskilstuna, Allan Näslundh. Såsom representant för den under tidigare generationer helt antiekumeniska rörelse han identifierar sig med, har han letts fram till officiella ekumeniska tätpositioner genom att realisera tidigare generationers teologiska betänkligheter för relativt lättfångat medinflytande genom ekonomisk makt. Det är en klok och förutseende politik som säkerligen kommer att ge god utdelning på sikt.

Ett mera synligt uttryck för denna alerta djärvhet är pingströrelsens nyetablerade ungdomsorganisation, PU, tillkommen just på grund av ekonomiska överväganden om statliga bidrag.

Pingströrelsens debut såsom medarrangör i ett ekumeniskt riksmöte, FKR-76 i Jönköping hade en motsvarande ekonomisk koppling. Ett förhållande man fullt begripligt helst förtiger. Denna enhet mår nämligen inte gott av alltför vågade indiskretioner. PU:s ekumeniska kvaljningar efter Öppet Hus konfrontationerna i Västerås är nog av övergående art. Symptom av den konstaterade arten

Forts. på sid 18

Den nya öppenheten

Predikan av Arne Imsen - Del II

Vi har läst att det var fromma judiska män som korsfäste Jesus, men i Hebreerbrevet läser vi om fromma kristna män som åter korsfäster Kristus åt sig. Frågan är hur detta går till. Aposteln säger att det är genom avfall. Detta avfall formerar sig i en rörelse i en speciell riktning. En utåtriktad rörelse.

I tionde kapitlet ser vi det här klart och tydligt artikulert. Kanske vi behöver stilla oss och bestämma positionen. När man bestämmer en position, måste man veta vad som ska vara riktmärke. Jämför inte med något som varit. Det som varit är skuggbilder och symboler, men nu har vi kommit in i verkligheten. Det kan alltså inte synliggöras i en tempelgudstjänst med synliga altaren och ett prästerskap. Det ligger på det andliga planet. Den Jesus vi har är levande, underbar och härlig, men för att se honom och uppleva gemenskap med honom måste vi få en vision av honom. Vi måste ha vitala andliga livsorgan så vi kan ta emot honom, gripas, hänföras, dragas av honom. Aposteln beskriver det här med oerhört kraftiga ord och påminner om det de verkligen behöver höra, nämligen försoningen. Här ligger kardinalpunkten.

När grunden rubbas

Det är inte bara mötesformen som förändrats. Det är inte rytmen i sången. Det är själva grunden som blivit rubbad. Fundamentet upplöses. Vi kommer in i en ny försoningslära, och får en ny kristusbild som inte överensstämmer med den som var från begynnelsen. Detta poängteras i sändebrevet till Laodicea. När Kristus introduceras för den församlingen, kallas han "det trovärdiga vittnet."

När församlingen lever i ett så djupt avfall, vem ska vi tro? Vem ska vi tro,

när det inom ett litet geografiskt område finns så många motsägelsefulla ting? Inom det område som är mindre än Mindre Asien finns sju församlingar med sju olika anderiktningar. Ska vi tro på Pergamus och Tyatira, där man valt att gå toleransens väg? Vilka rapporter ska vi tro?

Det är intressant att höra hur det är med de andra, och ändå är ju inte det viktigast. Det viktigaste är att vi kan höra vad Anden säger till församlingen. Andens vittnesbörd stämmer väldigt sällan med vad människor säger. Människor svartmålar eller skönmålar alltefter sympatier eller antipatier. Vad ska vi tro? Då kommer beskedet: Så säger han, det trovärdiga vittnet. Du ska tro det Jesus har sagt.

Jämför inte det du ser inför dina ögon i dag, för då kommer du fel. Ta till utgångspunkt det som var från begynnelsen, och jämför det så kommer du rätt. Gå till urpingsten, eller ännu hellre till Jesus, överherden själv. Här har du svaret. Stäng dörrarna för rapporterna, förföra talet och skvallret. Stäng dörrarna för proklamationer och propaganda.

Är du själavinnare idag?

Ta reda på vad Anden säger, vad som står i Ordet. Då ska du inte komma vilse och vandra som en irrade stjärna. Då kommer du in i en gudomlig ordning och blir bevarad i den helige Andes smörjelse. Så säger han, det trovärdiga

vittnet — över hans läppar har det aldrig kommit en lögn. Så säger han som var ifrån begynnelsen.

Jämför dig inte med den allmänna kristna standarden. Jämför dig med din egen begynnelse. Är du mera smord idag än du var i början? Är Jesus större nu än han var i början? Är han mera levande för dig idag? Svara på de frågorna. Är du själavinnare idag? Älskar du hans tillkommelse idag? Lever du för att han ska komma igen, och tjäna du honom med större glädje, hänförelse och tacksamhet än du gjorde i början? Har du gått framåt i ditt andliga liv och utvecklats, eller har du stagnerat? Jämför dig med din egen början, för det som var i initialskedet är vanligen mest äkta och oförfälskat.

Den namnreligiösa världen omkring oss utövar inflytande på våra sinnen genom de kontakter vi har, och den vill tillbedja tillsammans med oss. Den vill att vi ska vara med dem i dess kulthus. Men gå inte med och lämna inte ut dina erfarenheter och upplevelser! Lämna inte ut Kristus hur lättvindigt som helst!

Har vi tagit konsekvenserna?

I Hebr. 10:32 finns en återkoppling till en annan tid med andra förhållanden. Här påminner aposteln egentligen församlingen om deras föräldrar som upplevt det ursprungliga. Deras föräldrar har levt och kämpat för detta. De aposteln riktade brevet till var arvtagare. De hade fått gå in i ett verk som byggts upp genom att man gav sitt liv som ett heligt offer åt Gud.

Jag tycker inte det här stämmer med vår upplevelse. Vi har inte tagit konsekvensen av vår upplevelse och tro. Vi har inte gått in i de lidanden som Skriften säger att var och en som följer Jesus ska uppleva.

Det fattas något väsentligt i vår be-

kännsel och vår efterföljelse. "och dels själva genom smälek och misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen, dels leden med andra som fingo genomgå sådant" (Hebr. 10:33). Där var själva livet dramatiskt. Nu är det kristna livet så tråkigt att vi måste ta teatern och dramatiken till hjälp för att ge det spänning.

"Ty I haven delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar. I vissten nämligen att I haven en egendom som är bättre och bliver bestående. (Hebr. 10:34). Lägg märke till att det talas om förfluten tid! "Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön" (v.35).

Bortkastad frimodighet

Vad är det man kastar bort? Det är ju sådant man inte värdesätter. Att kasta bort är en aktiv handling. Bortkastad frimodighet — tappad sanning — kap-sejsad tro och övergiven kärlek. Det vi upplever dyrbart, det vi värdesätter slår vi vakt om och bevarar.

Vad beror det på att lönen blivit så liten? Det är för att vi kastade ifrån oss det som var värdefullt, och då vi behövde det, visade det sig att vi förlorat stridsmoralen. Vi demoraliserades i vårt andliga liv, och saknade möjligheter att stå för Herren Jesus. Så fick vi ingen lön, vi fick i stället dom.

En tappad sanning är en omedveten handling. Ett resultat av miljöpåverkan. Det är inte likgiltigt i vilken miljö som vi rör oss i. Omedvetet undergår vi förändring genom miljöns påverkan.

Det finns en församling som hade hamnat i belägenhet att den hade tappat sanningen så att den var alldeles självbedragen.

"Jag är rik, mig fattas intet". En annan levde på en image som skapats under apostlatiden: "Du har namnet om dig att du lever, men du är död" (Upp. 3).

Det är mycket man kan tappa, men ändå överleva. Du kan förlora förmögenhet, hus och familj, dina medborgerliga rättigheter och din fysiska hälsa och ändå överleva. Men tappar du bort sanningen, då går du förlorad.

Sanning igår och idag

Du äldre vän, vad beror det på att det som var sanning i din ungdoms väckelse-tider idag inte är samma sanning? Har du tappat sanningshalten eller en del av den? Vad beror det på att det som var sanning ifråga om nöjesliv, klädedräkt, gudstjänstliv osv., det som var sanning i din ungdom, inte riktigt är samma sanning idag? Du har väl inte tappat bort sanningen genom miljöpåverkan?

Det kan väl inte vara så att dina barn förmått dig att ändra dig, eftersom de lever annorlunda än du gjorde, och tycks vara lyckliga ändå.

Har du gripits av den naturliga kärleken, moders- eller faderskärleken, och trots att du skulle vinna barnen genom en större tolerans? Toleransen har medfört att du ställer mindre krav på dig själv. Det som var sanning ifråga om hår, hatt, klädedräkt och samlevnadsformer i din ungdom, är det sanning idag, eller har du tappat bort sanningen? Kan det vara så att vi börjat ljuga för varandra? Vi hävdar att man kan vara lika frälst även om man inte tar de här tingen så allvarligt. Du slängde inte bort sanningen, du tappade den bara i kontakten med en ny generation med ett nytt tänkesätt i en allt mer förförisk omgivning.

Det talas också om *övergiven kärlek*. Vem är det som står övergiven i din väg, försmådd? Är det möjligen Jesus? Brudekärleken har gått förlorad, och det du idag upplever som driver dig är en sekunda kärlek. Den brudekärlek du hade är övergiven, eller objektivitet för den är övergivet och undanträngt.

Kompromisser

Frimodigheten är bortkastad, därför att man inte värderade den tillräckligt högt. Man upptäckte att man genom kompromisser kunde vinna sig inom-världsliga favörer, större förståelse, mer sympatier. Varför ska vi inte vara så irriterande, så radikala, så oroande och uppviglande? Varför kan vi inte ta det lugnare?

Varför ska ni ständigt hålla på och predika det här om korset, och varför ska ni tala om Jesu tillkommelse? Varför ska ni vara så svårangepassade, varför trivs ni inte tillsammans med oss, varför kan ni inte leva ett normalt liv, så ni inte ständigt försätter er i konflikt?

Smälek och misshandling, skyr vi. "Men kommen ihåg den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder, ständaktigt uthärdade mången lidandets kamp, och dels själva genom smälek och misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen, dels leden med andra som fingo genomgå sådant" (Hebr. 10:32-33). Förstår du vad mamma och pappa säger när barnet blir föremål för övergrepp — fysiska och juridiska? Förstår du vad make och maka säger, förstår du vad föräldrar och syskon säger när man ser sina kära utlämnade för sin fanatiska tros skull?

Förstår du frestelsen att anpassa sig till ett normalt och lugnt liv? Men Jesus sa inte att vi skulle få det lugnt. Han gav oss ett kors. Så kastar vi bort vår frimodighet för att vinna våra vänner. Vi vinner deras sympatier, men vi förlorar kraften, makten och visionen.

Tappad sanning och övergiven kärlek. Det är situationer som beskrivs. Det

finns alltså enskilda och grupper i församlingen som formerade sig i en bestämd riktning och vi läser: "Men som ändå hava avfallit — dem är det omöjligt att återföra till ny bättring, eftersom de på nytt korsfäste Guds son åt sig och utsätta honom för bespottelse" (Hebr. 6:6).

Svek och förräderi

Vet du vilka det är som på nytt korsfäster Kristus? Det är inte narkomaner som återfaller till narkomani, alkoholister som återfaller till alkoholism. Det ligger på ett helt annat plan. De som korsfäste Kristus är i detta sammanhang inte fromma judiska män som utlämnade Jesus att korsfästas. De som nu korsfäster honom är fromma kristna män som på nytt åt sig korsfäste Kristus och utsätter honom för bespottelse genom förräderi och svek.

Den som trätt in på den vägen kommer aldrig att förändra sig. Han kommer att fortsätta sin vandring mot sitt ny-upsatta, djärva mål, och kommer att nå det. Det totala babyloniska avfallet. Han kommer inte att förändras. Han kommer att gå sin väg.

Men till individerna kommer maningen i sista kapitlet av Hebreerbrevet: "Jesus Kristus är densamme." Där ligger räddningen. Grupperna och kollektiven kommer inte att förändras, men du kan förändras individuellt och personligt. Det tar sig konkret uttryck genom ett personligt ställningstagande, nämligen genom att bestämma sig för vilket altare man ska äta vid. Det finns två att välja på.

Altaret rest utanför lägret

Det finns ett altare rest i templet, dit gamla förbundets präster går för att för-rätta sin tjänst. De som vill leva i den världen, får gå till det altaret. Men går man dit, har man inte rätt att äta vid det altare vi åter vid. För vårt altare är rest *utanför lägret*, utanför templet. Det altaret är korset. "Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek" (Hebr. 13:13).

Det går inte förändra miljöerna. Vi kan inte vänta på att tiden kommer då alla anammar den fulla överlåtelsen, och tar emot Kristus på det här sättet. Här kommer man på nytt och på nytt igen korsfäste Kristus åt sig.

Men vi kan individuellt väckas. Du pionjär, du åldrige syster och broder, din ungdoms Jesus lever, och han är densamme! Du trosmänniska, som inte visste av att skona dig själv, utan gav dig själv i tjänsten för Herren i förbön, kämpande fram Guds verk i dina förböner, du kanske har läppjat på det berusande skökovinet. Men din ungdoms Jesus lever, och han är densamme!

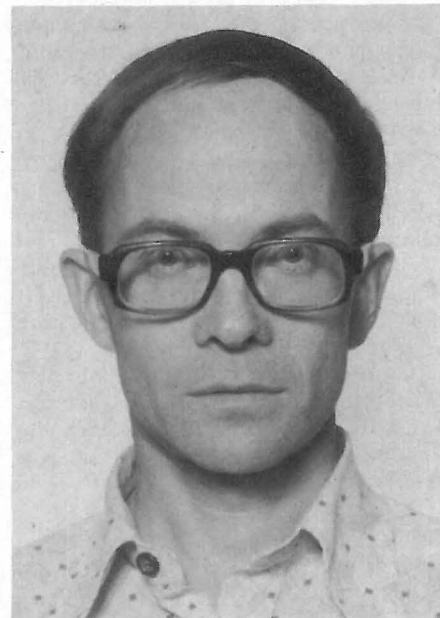
— De nya strävandena för samhällstillvändhet eller politisering har stött på starkt motstånd och medfört svåra påfrestningar för pingströrelsens sammanhållning.

— Redan vetskapen att församlingsmedlemmar är invecklade i partipolitiska strider verkar söndrande i Kristi kropp, församlingen. Är splittringen värt sitt pris?

Av

Sigfrid Strömgren

teol. kand, fil. mag, doktorand
i kyrkohistoria.

● Sigfrid Strömgren är teol. kand, fil mag och doktorand i kyrkohistoria. Han är f.n. bosatt i Uppsala, där han arbetar med sin avhandling, som bl.a. tar upp pingströrelsens utveckling.

Sigfrid Strömgren är född i Vilhelmina socken och uppvuxen i en pietistisk och bibelstrogen väckelsemiljö. Han har varit engagerad i Broderskapsrörelsen och KDS. Då KDS startade tog han t.ex. initiativ till KDS student- och ungdomsförening i Uppsala.

Vad skall ske med pingströrelsen?

Politisering och ekumenisering

Till skillnad från Svenska kyrkan och de större frikyrkosamfundet har pingströrelsen inte varit politiserad och ekumeniserad. Självinnande, och sociala insatser därmed, har varit pingstväckelsens kännetecken. Politik och ekumenik har pingstvännen inte sysslat med.

Vad är på väg att hända med pingstväckelsen? Många fruktar, eller gläder sig åt, att också pingströrelsen är på väg att politiseras och ekumeniseras. Detta är mycket påfallande åtminstone för den som följer debatten efter det kristna riksmötet i Västerås, V77.

Att här på en gång tala om politisering och ekumenisering beror på, att jag ser de båda företeelserna som två sidor av samma sak: öppenhet mot världen eller förvärldsligande. Politisering och ekumenisering kan vara både något positivt och negativt. Här förutsätts vidare att Nya testamentet är församlingarnas rättesnöre och att de tror på den helige Ande som de heliga skrifterna uttolkare.

Om man börjar tala om politisering i pingströrelsen, tänker många på det "kristna" partiet KDS. Det grundades av Lewi Pethrus, pingsttidningen Dagen har i praktiken varit dess partiorgan och pingstvännen har varit de "bärande bjälkarna" i partiet trots all ekumenik. Partiet har fått massivt stöd från pingstvännen — mest mothugg från kyrkliga och frikyrkliga.

KDS betydelse

Det vore dock fel, att ge KDS äran eller skammen av politisering och ekumenisering inom pingstväckelsen. Partiet har dock här haft stor betydelse för skendet inom pingstväckelsen. Många pingstvännen har genom KDS fått en vidgad social gemenskap med andra kristna. Politiskt samarbete med andra kristna främjar ekumenisering bland pingstvännen. Man måste dock gå längre tillbaka i tiden för att se, när politise-

ringen och ekumeniseringen började bland pingstväckelsens folk.

Andra världskriget och de omvälvningar det förde med sig väckte samhällsmedvetande som aldrig förr hos Lewi Pethrus och andra pingstvännen 1935, några år före kriget, uttalade Pethrus i en intervju, att en varmhjärtad kristen inte sysslar med politik. Det var då den allmänna inställningen bland pingstvännen.

1944 i slutet av kriget deltog Pethrus i folkpartiets valkampanj i Stockholm. Han talade bl.a. tillsammans med folkpartiledaren Ohlin i ett stort massmöte i Eriksdalshallen. Angrepp på pingstväckelsen särskilt om helbrägdagörelse, bl.a. i Dagens Nyheter från personer i folkpartiets icke kristna falang, ledde dock senare till en brytning med folkpartiet.

1944 tog Pethrus initiativ till försök att ena döparrörelserna i Sverige. Det var en början till ekumenisering. Allt fler steg i samma riktning togs senare. Det

kan jag dock inte här gå in på utan endast antyder. Vad jag vill framhålla är att politisering och ekumenisering följs åt. Det förra har dock gått lättare än det senare.

1956 var det nära att Pethrus skulle ha antagit erbjudande om valbar plats på högerns riksdagslista i Stockholms län. Det väckte stort uppseende. Samma år bildades Kristet Samhällsansvar KSA med Pethrus som initiativtagare och vice ordförande och biskop Sven Danell som ordförande. Denna organisation verkade för kristet inflytande i och genom de fyra riksdagspartierna. Ett av KSA:s massmöten i Stockholm våren 1956 samlade omkring 8 000 deltagare. Pingsttidningen Dagen blev även KSA:s språkrör och pingstvännerna blev bärande i KSA.

Med KSA började politiseringen

Med KSA påbörjades i stort politisering och ekumenisering inom pingströrelsen. KSA var dock inte partipolitiskt. Den samkristna namninsamlingen för kristendomsämnet 1963 var uttryck för en samhällsväckelse i KSA:s anda. 1964 bildades KDS. Därmed påskynades politisering nu partipolitisering och ekumenisering som aldrig förr inom pingströrelsen.

KDS kunde dra nytta av den politisering och ekumenisering som påbörjats genom KSA och delvis överta dess program och organisation. KSA:s ordförande Sven Danell och flertalet andra ledande tog dock avstånd från KDS. Danell gick in i Centerpartiet.

Att en viss ekumenisering ägt rum bland pingstvännar var en nödvändig förutsättning för att pingstvännar skulle vilja politiskt samarbeta med andra kristna åtminstone inom ett "kristet" parti. Steget till andra partier var längre. En annan nödvändig förutsättning för KDS var att pingströrelsen till skillnad från Sv. kyrkan och de större frikyrkosamfundet inte hunnit bli partipolitiskt "exploaterad".

Efter KDS tillkomst blev församlingsmedlemmar på sina håll räknade som KDS-are eller icke-KDS-are. Rätt otrevliga partipolitiska påtryckningar kan förekomma från ömse håll. Risk finns för partihänsyn vid val till tjänster i församlingen.

Politisering utan "kristet" parti kan även verka söndrande, men ett "kristet" parti blir — till skillnad från andra partier — konkurrent till församlingen som sådan. Finns det ett "kristet" parti bör väl alla kristna tillhöra det — som man tillhör församlingen — kan det argumenteras. De som ställer sig utanför det "kristna" partiet kan misstänkas för att i politiska frågor även ställa sig utanför den kristna församlingen. Redan vetskapen att församlingsmedlemmar är invecklade i partipolitiska strider verkar

söndrande i Kristi kropp-församlingen. Är splittringen värd sitt pris?

Starkt motstånd och söndring

De nya strävandena för samhällstillvärdhet eller politisering har stött på starkt motstånd och medfört svåra påfrestningar för pingströrelsens sammanhållning. Här ska bara påminnas om, att den stora politiseringskampanjen från mitten av 50-talet och framåt fick sitt negativa svar bl.a. i svår söndring och utbrytning genom Maranatarörelsen. Det bör ifrågasättas, om "samhällstillvärdheten" var värd denna söndring. Många var rädda, att den urkristna andan höll på att komma bort. Det urkristna böneropet Maranata — Du vår Herre kom — blev lösenordet för åtskilliga som ville rädda pingstväckelsen undan förvärldsligande.

Politisering i den meningen att inte bara enskilda medlemmar utan även församlingen tar ställning i vissa politiska frågor är ofrånkomlig, om man inte ska svika sin kallelse som medmänniska och kristen — som exempel kan nämnas abortfrågan. Att vinna själar för himlen måste dock sättas före politiken. Det bästa man kan göra också politiskt är att vinna människor för Guds rike. Endast förvandlade människor kan förvandla sin omgivning. Av icke kristna kan man inte vänta kristna seder. Ekumenisering kan betyda strävan till den enhet, som Jesus själv bad om. Det kan innebära vilja att förstå andra kristna och inte sitta fast i sina eller sin sammanslutnings förutfattade meningar. Det kan vara mod att låta det egna samfundet gå sin upplösning till mötes för en vidare och djupare gemenskap. Ekumenik kommer av det grekiska ordet oikumene, som betyder det bebodda världen. Tanken att Kristi budskap ska gå ut i hela den bebodda världen och ena alla som tror på honom finns i all sann kristen väckelse.

Söndring efter Guds sinne

Men de på senare tid alltmer framträdande tendenserna till ekumenisering inom pingströrelsen kan leda till något mycket värre än pingströrelsens upplösning. De kan leda till bibeltrons upplösning inom pingstväckelsen genom samvaro med och kompromisser med "liberal kristna". Därmed vore väckelsen avsmnad. Detta vore ett fruktansvärt slag mot allt Guds verk i och genom den svenska kristenheten. Den kristna enheten är alltid en enhet efter Guds ord och i hans Ande. Söndring, som kommer av att man håller fast vid Bibeln som Guds ord, är en söndring efter Guds sinne.

Jesus satsade inte på att bli överstepräst över Israel eller en politisk Messias.

Lärjungarna gick inte in för att bli invalda i Stora rådet eller lokala styrelser, som fanns också på den tiden. De lärjungar, som satt i Stora rådet, vågade inte öppet bekänna Jesu namn. De satte större värde på att bli ärade av människor än av Gud — så gör förvärldsligade kristna än i dag går i ok med de otrogna och sitter där bespottare sitter.

Den karismatiska väckelsen

Jesus och hans första lärjungar kompromissade inte med förvärldsligade och liberaliserade judar om bibelsynen. Han och hans lärjungar ställde sig i fråga om bibelsynen tveklöst på de bokstavstroendes sida och uppmanade dem att leva som de lärde. De lärde, att hela den hebreiska Bibeln — vårt Gamla testamente — är Guds ord.

Den karismatiska väckelsen i vår egen tid är en jesu väckelse. Det har blivit en ny samling i den helige Ande med kärlek till de skrifter, som Anden har ingivit. En ny kärlek till människor och nitälskan för deras frälsning i biblisk mening är den nya väckelsens kännetecken. Lewi Pethrus var framsynt nog att öppna de dörrar, han kunde öppna för den nya väckelsen. Hans sista predikan var en gripande vädjan i urkristen anda att vinna en och en för Guds rike. Detta var Pethrus sista öppna segertåg till biblisk urkristen förkunnelse efter moraliserandets och politiserandets frestelser och villovägar. Mätte hela pingstväckelsen hitta tillbaka till den urkristna vägen till välsignelse för allt Guds verk i vårt land!

Efter det kristna riksmötet i Västervik, V77, finns det all anledning till glädje över viljan till kristen enhet — men också till att pröva andarna utifrån de skrifter, som den helige Ande enligt skrifterna själva har ingivit. Ska Sveriges kristna samlas i en församling, smord av den helige Ande i Antikrists förenade världskyrka?

Vid besök i huvudsta'n står

PILGRIMSHEM

ALLTID ÖPPET

*Trivsamma och billiga rum
mitt i centrum.*

Servering - fyndshop

Bok- och skivshop

Gamla Brogatan 27

Tel. 08/23 52 30

Fråga till Arne Imsen:

Hur ser en skoldag ut i Pilgrimsskolan?

**En aftontidning gjorde för en tid sedan en in-
trängande intervju med
Arne Imsen om Pilgrimsskolan, aga och läroplan.
I detta och nästa nummer av MR publicerar vi
frågorna och svaren
utan kommentarer.**

Pilgrimsskolan är ny för i år. Hur började den och på vilka platser finns den?

— Vi etablerade ett antal storfamiljer på olika platser. Ur storfamiljerna växte sedan Pilgrimsskolan fram. Det är i huvudsak storfamiljernas föräldrar som tagit initiativet och startat undervisningen.

— Redan i somras hade vi vår sommarskola i Malmköping. Dels fick vi där en viss träning, dels gå igenom skolfrågan en sista gång. När höstterminen började stod det klart för ett antal föräldrar att tiden nu var inne för handling. Då tog de helt resolut barnen ur skolorna.

— Det började i Nyköping med hemundervisning och följdes omedelbart i Örebro och Stockholm. Sedan har det visat sig att oron uppenbart funnits latent hos många föräldrar långt utanför vår krets, och det har lett till att många kontaktat oss. Från plats till plats har det vuxit fram en rörelse. Det har fått något av epidemisk karaktär.

Hur många elever har ni totalt i de olika Pilgrimsskolorna?

— Totalt rör det sig om ca 25 barn.

Ni har de konventionella ämnena på schemat: geografi, matematik och sådant?

— Ja, lärarna har också vanlig utbildning. Vi har dessutom en typ av undervisning, där studiematerialet kommer som brevkurser.

Hur är det med läroplanen?

— Då det gäller kunskapsmeddelesen följer vi läroplanen. Kunskapsnivån står sig väl med den som finns i den vanliga skolan, tror jag. När det gäller undervisningen går vi långt utöver läroplanen.

— De som arbetar med Pilgrimsskolan är idealister och aktivister. De ställer inte i första hand frågan vad läroplanen säger. Först vaskar de fram ur bibeln riktlinjerna de anser att de måste följa och sedan tittar de på vad läroplanen säger. Därefter bestämmer de sig för om de måste kämpa för en vidgning av förefintliga bestämmelser eller acceptera en kollision med dem. Men det är ju i den situationen som väckelsekristendomen existerat i alla tider.

— Allt detta skapar också vaksamhet hos oss, för vi går ju brottas med problem som andra människor aldrig sysslar med. Ingen annan gör det ju istället för oss. Det är idag ett fåtal människor som vet vad skolan handlar om, därför att de har låtit läraren fungera i stället för dem. Den situationen accepterar inte vi. Skall vi bygga upp en skola vill vi veta vad som sker i skolan. Det innebär att våra föräldrar måste själva sätta sig in i

skolschemat och följa skolan från dag till dag. Därmed både aktiverar de sig själva och skaffar de sig kunskap.

Hur ser en skoldag ut i Pilgrimsskolan?

— Det är vanlig skoldag med vanlig undervisning efter ett vanligt schema. Dagen börjar med bön och sång. Barnen lär sig tidigt att bedja för maten vid bordet. Vi har aftonbön och vi lär dem sjunga. Vi inför allt det som skrotats ner men som fanns i den gamla skolan.

— Här finns så många positiva värden. Här kan man tillägna sig kunskapen på ett mer koncentrerat sätt. Vi har t.ex. meditation — ett medel mot förflackningen. Vi söker lära människorna att tänka. Vi sjunger — det är ett sätt att frigöra inneboende stämningslägen. Den miljö vi arbetar i kännetecknas av både mottagande och utgivande i daglig närhet mellan lärare och elever i små grupper.

Vad har ni för krav på lärarna i Pilgrimsskolan?

— En av grundförutsättningarna är att de delar våra ideal. Om inte, skulle skolan bli outhärdlig för dem. Hos oss är det ingen lärare som har något betalt och ingen annan av oss heller som deltar i vårt övriga arbete. Undantagslöst alla arbetar på samma villkor, helt ideellt. Vi finansierar våra kostnader genom våra gemensamma insatser i våra gemensamma företag.

— Det är ingen ny tanke med hemundervisning i Maranata?

— Vi har arbetat med det i åtta år. 1966 började vi skriva om skolproble-

met i Midnattsropet. Det var naturligtvis av flera orsaker, inte minst ideologiska. Det var också med tanke på vår egen framtid.

T.ex. vad då?

— Om vi skall hålla oss till skolsituationen vill jag, utan att överdriva, säga så här: Dessa barn representerar en religiös minoritet och en kontroversiell grupp. De möter därför i samhället risken att få en speciell behandling, kanske få känslan av att vara en andra klassens medborgare. Den risken är inte helt obefintlig.

Det är mobbing du pratar om nu?

— Dels mobbing, dels utfrysning, dels nedklassning. Jag tvivlar på skolans förmåga att klara den situationen, och det beror på att jag ifrågasätter skolans objektivitet.

På vilka områden då?

— Jag är personligen avvisande på fundamentala punkter, eftersom jag menar mig representera en helt annan kultursyn än den samhället står för. Vår kultursyn är förankrad i Nya Testamentet och det får betydelse både för vår människo- och samhällssyn och för vår livsstil.

— Jag tänker på en sån sak som familjen. Det är absolut nödvändigt att familjen blir rehabiliterad. Vi vill göra en kraftfull insats och försöka motarbeta de krafter som underminerar familjesituationen. Vi tycker det är nödvändigt att verka för att skapa normalare relationer mellan generationerna, mellan föräldrar och barn, och mellan lärare och elever i skolan.

— Det innebär följaktligen att vi har väldigt liten tro på det som förts fram i jämlikhets- och könsrollsdebatten. Vi tror att det finns en skapelsens ordning som man inte kan kränga sig ur, utan att det får ödesdigra konsekvenser för alla samlevnadsformer.

— Undervisningen handlar om en typ av indoktrinering. Vi vill självklart överföra vår livsåskådning på våra egna barn och verka opinionsbildande både i och utanför familjen. Vi är därför angelägna om att påverka barnen på ett så tidigt stadium som möjligt.

Är ni mer anslagna än andra föräldrar?

— Det tror jag därför att vi är mer medvetna. Vi har konfronterats med ting i samhället som människor vanligtvis inte möter.

Där är mannen överhuvud i familjen då?

— Jag skulle kanske inte vilja uttrycka det så, men för att förenkla det kan vi läsa bibeln. Man har sagt att det som bibeln säger i dessa frågor är uråldrigt. Då svarar jag att det är sant, för det är lika uråldrigt som att äta och dricka och sova.

Men att äta och dricka är ju livsviktiga saker?

— En menar vi att detta också är. Det är minst lika livsviktigt att leva som bibeln lär för att samlevnaden skall kunna fungera på ett naturligt sätt. Den mest naturliga formen för samlevnaden är familjen i den ordning som finns angiven i bibeln. Då får vi ta risken att bli betraktade som omoderna. För oss är det inte väsentligt att vara moderna, men att vara sanna.

— Det heter i Ef. 5:20-30:

"I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren, ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare.

Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män.

I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne, till att hela henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet.

Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant, fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.

På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar, den som älskar sin hustru, han älskar sig själv.

Ingen har någonsin hatat sitt eget kött, istället när och ömhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, eftersom vi äro lemmar i hans kropp."

— Det förhållande som existerar mellan Jesus Kristus och församlingen har sin motsvarighet i förhållandet mellan man och kvinna. Det är baserat på en gudomlig ordning, en kärlekens ordning. Det heter att Kristus är församlingens huvud. Förutsättningen för ett harmoniskt familjeliv är alltså att Kristus får vara mannens huvud.

Men det är ju ingen modern syn?

— Nej, men den hävdar vi. Det är ju självklart att vi inte kan gå ut och kräva att man skall applicera den här synen på människorna i det moderna sekulariserade samhället. Vi är dock inte redo att sälja våra åsikter för favören att bli accepterade. Vi vill heller inte anpassa oss till det jag skulle vilja kalla för andlig död. Vi vill överleva som andliga människor. Därför är det vår skyldighet och förmån att hävda detta, inte bara formulera det i termer och i proklamationer utan också visa det i handling genom att upprätta sådan ordning i församlingen.

Men blir ni inte mindre offensiva, när ni drar er tillbaka i storfamiljerna?

— Tvärtom är det just genom renodlingen av vår livs- och trosåskådning som vi blir en motvikt till allt det andra.

Vi skapar alltså ett spänningsfält. Vi får något att kämpa med och för.

Får ni mycket människor med er på den här synen?

— Det är väldigt svårt att uttala sig om det, för vi bedömer inte den saken kvantitativt. Det är inte så viktigt. Vi menar att vi har en historisk uppgift, och vi får i alla lägen, antingen det är populärt eller impopulärt vara trogna våra ideal och söka förverkliga dem. Sedan hur detta kommer att uppfattas skall vi inte spekulera i. Det får historien döma om.

Vad lär ni era barn i sexualkunskap?

— Den frågan har vi inte gått in på, men den kommer att bli radikalt annorlunda än den som den profana skolan har. För det första kommer sexualfrågan att avdramatiseras. Den kommer också att reduceras till det absoluta minimum vi anser är nödvändigt.

Till vad då?

— Jag vill inte gå in på skolschemat, eftersom vi inte har diskuterat det internt. Så mycket är vi ju ganska eniga om, att tyngdpunkten kommer att läggas på ett helt annat ställe.

Diskuterar ni sådana här frågor i församlingen?

— Det är frågor som ständigt återkommer internt. Vi läser bibeln och samtalat om samlevnadsproblemen, men utifrån helt andra värderingar och utgångspunkter än som är vanligt.

Har bibeln några anvisningar där?

— Ja, bibeln har svaret på de centrala livsfrågorna och det är dessutom beprövat. Jag tror att det ligger en väldigt styrka i att kunna utrusta människor med normer. Jag tror att man måste hela tiden lägga betoningen på samlevnadens etiska sida, reducera njutningsmomentet och betona kampmomentet i tillvaron. Det är väldigt viktigt att försöka pulvrисera de föreställningar och fördomar som jag tycker sex- och njutningskulturen ständigt utrustar unga människor med.

Känner ni er inte maktlösa i samhället?

— Ja, maktlösa i den meningen att vi från början naturligtvis vet att samhället inte kommer att ändras i den riktning vi önskar. Vi äger ingen kulturoptimism. Vi tror att hela den här kulturen kommer att upplösas i det kaos som bibeln beskriver. För oss är det idag kanske mycket lättare att förstå innebörden av det, än kanske det varit för tidigare generationer. Nu står vi själva med de tekniska och reella möjligheterna att få det förverkligat. Jorden kan på ett enda ögonblick förvandlas till ett globalt krematorium. Vad som kommer att ulösa det vet vi inte, men vi befinner oss i alla fall i riskzonen, nära det bibeln kallar för Harmagedon, mänsklighetens slut.

Forts. nästa nr.

Politiker och opinionsbildare oeniga

Kan demokratin tillåta Pilgrimsskolan?

● Pilgrimsskolan var uppenbarligen en het potatis. Tidningarnas intresse kom ganska snart att koncentrera sig på lagstiftningen. Fanns det verkligen lagar som tillät Maranata att bedriva egen skola, frågades det. Till slut JO-anmälades skolan.

Text: Gustaf Jillker

När föräldrarna på Blommenhof i Nyköping lät barnen stanna hemma från skolan innan man hade fått det formella tillståndet att bedriva enskild undervisning i hemmet, dvs. storfamiljens hem, blev detta upptakten till en veritabel presstorm, där "aga" och "djävul" kom att dominera skrivierna. Höll man sig enbart till pressen kunde man få den bestämda uppfattningen att Pilgrimsskolan var den skola "där all jämlikhetsdebatt var förbjuden, där ingen sexualundervisning förekom och där barnen agades till disciplin." Ändå hade skolan aldrig i ett enda av dessa ämnen fattat något beslut.

Intresset fokuserades ganska snart till lagstiftningen. Flera politiker lockades att träda fram och ge tillkänna sin oro. Kunde Maranata starta egen skola, kunde ju vilka som helst göra det. I Karlstad betecknade skolstyrelsens vice ordförande föräldrarnas rätt att fostra barn hemma som en lucka i lagen. Ändå utgjorde det en av de mänskliga rättigheter som Sverige förpliktigt sig att iakttä genom en internationell överenskommelse.

I ett annat fall undrade en ansedd krönikör i en tidning i Örebro om demokratin verkligen kunde tillåta Maranata att bedriva sin egen uppfostran. Efter som undervisningen bedrevs som enskild undervisning och inte som skola hade man ju inga möjligheter att ingripa. Man kunde inte ens kräva att undervisningen skulle bedrivas efter läroplanen. Inte heller kunde man förbjuda aga i skolan. Politiker och opinionsbildare tycktes helt tagna på sängen av denna otroliga fräckhet.

Publiciteten fortsatte i samma stil. För en tidning i Örebro kom det ett lägligt tillfälle att attackera skolan, när en grupp unga SECO-medlemmar gick upp till redaktionen och i ett försök att värna om yttrandefriheten, demokratin och de mänskliga rättigheterna, krävde att myndigheterna skulle stoppa "klosterskolan." Det lät inte särskilt demokratiskt men SECO, som på senare tid inte fått gehör för särskilt mycket

(det måste sägas till tidningarnas försvar), bereddes i alla fall plats på både första sidan och löpsedeln. Två dagar senare hade också tidningens ledarskribent gripit tillfället. Han stödde SECO och ansåg det vara orimligt att samhället skulle stå handlingsförlamat i denna situation utan möjlighet att ingripa.

Kulmen på presstormen nåddes genom en JO-anmälan, som krävde att riksdagens ombudsman JO skulle undersöka Pilgrimsskolan för att se om det förhöll sig så om det skrivits. JO svarade dock att det inte fanns skäl att göra någon utredning eftersom det var de lokala skolstyrelsernas uppgift att se till att barnen fick tillfredsställande undervisning.

Hur handlade de de lokala skolstyrelserna? I Nyköping på Blommenhof var man sent ute och hann inte få de nödvändiga skollokaler i ordning. Någon skola i lagens mening kom därför aldrig till stånd. Skolan måste därför bygga på s.k. "enskild undervisning i hemmet." Tyvärr gjorde föräldrarna det formella misstaget att sända in ansökan för sent. Skolstyrelsen misstänkte det

värsta och begärde att få träffa föräldrarna. Efter snabbbehandling av ärendet gav man dock till slut tillstånd. Barnen erbjöds också skolhälsovård och lärarna erhöll möjlighet att delta i kommunens lärarfortbildning.

Den socialdemokratiska partigruppen ville dock till beslutet foga ett speciellt uttalande, där man beklagade föräldrarnas inställning till skolundervisningen. Gruppen ansåg det fel att beröva barnen möjligheterna till undervisning i den allmänna grundskolan. På så sätt kom barnen att gå miste om andra, viktiga värden under skoltiden, menade han.

I Örebro och Stockholm lämnade skolstyrelsen rutinmässigt tillstånd till enskild undervisning. Då föräldrarna i Örebro också ansökte om skolsociala förmåner, dvs., skolhälsovård, fria läroböcker och fri skolmat, avtog skolstyrelsen i majoritet ansökan. Den borgerliga gruppen reserverade sig dock med hänvisning till rättvis- och sociala skäl. Någon bedömning av lämpligheten med denna undervisning gällde dock inte reservationen, betonade den borgerliga gruppen.

Skolstyrelsen i Nyköping ville, innan man gav tillstånd, på oet och ställe inspektera Pilgrimsskolan och tala med föräldrar och lärare. Här sitter skolstyrelsens ordförande i ett klassrum på Blommenhof och ställer frågor.

Segermöten i Norra Latins aula då

JUAN CARLOS ORTIZ

besökte Stockholm

Under några dagar i september fick vi i Örebro och Stockholm stifta bekantskap med den omstridde förkunnaren Juan Carlos Ortiz från Argentina. Genom sin levande förkunnelse fick han bli till mycket stor välsignelse. Här följer en rapport från mötena.

Rapport: Bo M. Höglander

— Kristendom är ingen lära eller religion. Det är inte att med sitt intellekt omfatta den kristna trosbekännelsen och sedan försöka leva efter Jesu bud. Kristendom är inte detsamma som att följa bibeln som en regelbok eller uppslagsbok som har patentröskningar i alla livets situationer.

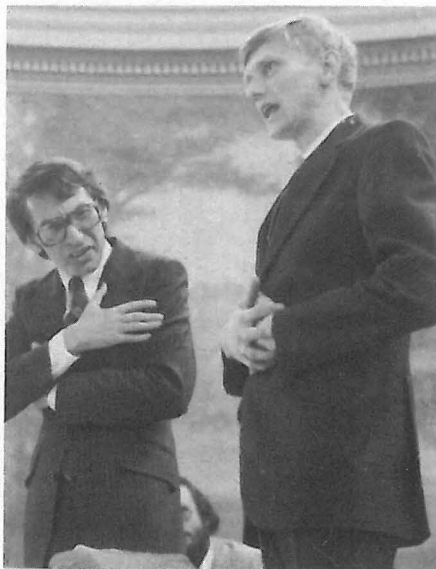
— Kristendom är liv! Liv i Jesus. Det är att ha Jesus och älska honom. Jesus sade ju: "Jag är vägen sanningen och livet".

Orden är Juan Carlos Ortiz och de uttalades i en av hans predikningar hållna under de fyra dagar han besökte Maranataförsamlingen i Stockholm.

nya körer dessa bröder lärde oss: "Det är Du Jesus Kristus" och "Där kärlek är..."

Lördagen och söndagen hölls mötena i Norra Latins aula. Mötena var välbesökta, och på kvällarna var lokalen fullsatt.

Juan Carlos Ortiz predikar i Norra Latins aula. Peter Ögren tolkar uttrycksfullt.

— Vi ska väl sent glömma söndagskvällsmötet, det var något av det mest sällsamma jag upplevt, kommenterade Arne Imsen, som själv ledde mötena i konferensen.

Broder Ortiz drog sig inte för att predika länge. Men han var aldrig tråkig, utan fick många gånger hela församlingen att skratta, då han för att illustrera sitt allvarliga budskap använde sig av de mest humoristiska bilder. Tillsammans med den duktige tolken Peter Ögren drog han sig inte Ortiz för att stundom agera både clown och skådespelare.

Men i nästa sekund var han åter allvarlig och de roliga inslagen endast förstärkte allvaret och skärpan i budskapet.

För många innehöll Broder Ortiz förkunnelse mycket nytt och många frågor väcktes. Därför arrangerades en frågestund på måndagen då vi fick ställa frågor direkt till Juan Carlos och en hel del klarnade. (Frågorna och svaren publiceras i nästa nummer av MR.)

Anden var mäktigt verksam i mötena, och många fick uppleva förnyelse och frigörelse, inte minst till att börja lova Gud i sång och dans... Mötet på söndag kväll avslutades med att vi fattade varandras händer och sjöng, tillbad och gungade fram och tillbaka i takt med sången, allt till Herrens ära och i fröjd inför hans ansikte.

Kontroversiell

Det blev en konferens av självrannsakan, förnyelse, övertygelse och vidgade vyer. Broder Ortiz radikala och kristuscentrerade förkunnelse gjorde ett djupt intryck på församlingen och många längtande människor från olika kristna och profana sammanhang strömmade till för att lyssna till den omdiskuterade och kontroversiella förkunnaren.

Med sig hade Ortiz också en spelande broder, Mr. Eriksson, pastor för en Plymouth-brödrarförsamling i Argentina som öppnat sig för dopet i den helige Ande och bruket av Andens gåvor. Det var en upplevelse att se och höra honom vid flygeln, då han ackompanjerade de

I dag kommer folk till kyrkan för tingens skull. Man ser hur folk kommer till helbrädagörelsekampanjer för att man vill bli botade. Ja, Jesus botar. Men han sa en gång: "Ni följer mig för undrens skull, men ni följer mig inte för min egen skull." Många kommer till kyrkan idag därför att man är rädda för helvetet, inte för att Jesus är Herre. Om predikanten skulle säga: "Vi har fått löftet att det inte finns något helvete." Hur många skulle vara kvar i församlingen då? Och om predikanten nästa söndag skulle säga: "Vi har upptäckt att det inte heller finns någon himmel." Då skulle andra hälften försvinna. Varför ska vi gå i kyrkan om det varken finns himmel eller helvete? Men vi ska komma därför att Herren, den maximala auktoriteten säger: Kom! Om denna maximala auktoritet säger: Följ mig! Då ska vi följa honom.

Som princip tror vi inte på rökning. Och när vi talar om rökning, så säger vi: "Syskon, rök inte, för rökningen för-därvar era lungor, rökningen förkortar era liv, rökningen förorsakar cancer, rökningen bränner upp dina pengar. Om du slutar röka, ska du spara dina pengar och bevara din hälsa."

Men det är inte på det sättet vi ska predika evangelium. Om Gud inte vill att vi ska röka, så ska vi inte röka även

rökning skulle bota cancer. För det är inte fråga om att göra vad vi tycker är bäst, utan att göra hans vilja.

Vi tror på tiondegivande, och vi säger till folket: "Ge tionde till Herren!" Och vi säger till folket: "Om ni ger tiondet ska Gud välsigna de nittio procenten som återstår, och med de nittio procenten får du mer än du skulle ha hundra procent kvar." Det där är mera TV-reklam än evangelium. Du ska bli välsignad om du ger tionde. Ja, Gud välsignar oss, därför att han vill välsigna oss, men inte därför att vi ger tionde. Vi måste ge tionde även om vi skulle förlora alla de andra pengarna den kvällen, om vi tror att tiondegivande är från Gud.

Våra motiv

Vi talar om förlorade människor, och vi säger till människorna vid ett missionsmöte: "Se hur människorna går förlorade!" Och vi rör vid människornas känslor när vi talar om helvetets fasor. Vad gör du för dessa arma själar? Ser vi inte hur de går förlorade. De går till helvetets lågor, och så säger vi: "Arma själar!" Vår motivation ska inte vara de arma själarna, utan Guds vilja. Människor ska bli frälsta genom att vi lyder Jesus. *Han* ska vara vår motivation.

Ibland säger vi: Ger du hundra kronor till Herren, så får du tvåhundra igen. Men det är ett humanistiskt evangelium. Våra böner är oftast självcentrerade. Det är jag och jag det handlar om. Men när vi läser bibelns böner, ser vi att de är Gud-centrerade. Herren är centrum, och icke jag. Bönerna i både Gamla och Nya Testamentet är Gud-centrerade.

I Apg. 4 kan vi läsa en av dessa böner. Den bönen bads när Johannes och Petrus hade varit i fängelse och blivit frigivna: "När dessa blivit lösgivna, kommo de till sina egna och omtalade för dem allt vad överstepräster och de äldste hade sagt dem. Då de hörde detta, ropade de endröktigt till Gud och sade: Herre, det är du, som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är. Och du har genom vår fader Davids, din tjänares, mun sagt genom helig Ande: "Varför larmade hedningarna och tänkte folken fåfänglighet? Jordens konungar trädde fram, och furstarna samlade sig tillhoppa mot Herren och hans smorde. Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus, mot honom som du har smort: Herodes och Pontius Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar, de församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skola ske. Och nu, Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare, att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, i det att du uträcker din hand till att bota de sjuka och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn" (Apg. 4:23-30).

Församlingen bad

De som bad tänkte inte i första hand på Petrus och Johannes utan på Guds rikes utbredande. Om detta hade hänt i vår tid hos oss, skulle vi troligen bedja för Petrus och Johannes så här: "O Gud, var barmhärtig mot oss! Se hur de förföljer och plågar oss! Tänk i nåd på Petrus och Johannes! Låt dem inte lida! Hjälp dem på något sätt komma undan! Se på oss hur arma vi är!" Men i den här församlingen tänkte man inte på sig själva, utan man sade: "Ge Petrus och Johannes frimodighet att predika Guds ord!" De tänkte på Guds rikes intressen och inte på sina egna. De hade en helt annorlunda inställning.

Samma sak märker vi hos Paulus. Han var så oroad för Guds rike. Han bad en bön: "Gud, om det gagnar ditt rikes framgång och människors frälsning, utplåna då mitt namn ur den bok du skriver i." Han sade: "Jag vill hellre vara förbannad för dem som är mina bröder i Herren." Han hade en annan motivation för bönen.

Även vår lovsång är självcentrerad. Vi känner oss så lyckliga och säger: "Broder, nu har jag fått en ny bil! Pris ske Gud, jag har fått löneförhöjning! Halleluja, pris ske Gud för att JAG fått

Juan Carlos Ortiz:

JESUS ÄR HERRE

Ett tal i Kumla våren 1977

Fortsättning från föregående nummer.

allt det där!” Men bibelns lovsånger är annorlunda. ”Halleluja, Gud, den Allsmåktige lever!” Lovsången gäller HANS intressen och inte att vi fått det bättre.

Det femte evangeliet

Det finns fyra evangelier: Matteus, Markus, Lukas och Johannes evangelium, tillsammans den evangeliska församlingens evangelium. Men det finns ännu ett evangelium, där vi har plockat verser ur de fyra evangelierna. Av dem har vi gjort ett eget evangelium. Joh. 3:16 är ett gott ord. Likaså Joh. 5:24 och Matt. 11:28, alla är verser som erbjuder oss något. Så lägger vi ihop dessa till något som jag kallar *det femte evangeliet*.

Jag ska ge ett exempel. Öppna bibeln och läs Luk. 12:32. Det är en härlig vers, och de flesta har säkert strukit under den: ”Frukta icke du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket” Pris ske Gud, halleluja, Gud skall ge OSS riket. Hur många predikningar har man inte hört över denna vers. Jag tror att alla har strukit under den. För den här versen finns i det femte evangeliet.

Men hur är det med nästa vers, den 33:e? ”Sälj vad I ägen, och given allmosor, skaffen eder penningpungar, som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når och där mal icke fördärvar.” Den versen är inte understruken i våra biblar. Ingen predikan kommer från den versen, för den versen finns inte i det femte evangeliet.

Faran av att systematisera

Här ser vi faran i vad vi kan kalla systematisk teologi. Vi använder de verser vi tycker bäst om eller som passar bäst i vår kultur eller vårt eget sällskap med våra traditioner. Men om jag inte tar fel så är det här en befallning: Sälj vad ni äger! Är det inte en befallning? Finns inte den versen i bibeln? Är det evangelium eller inte? Varför passar då vers 32 men inte vers 33? Vem har rätt att använda bibeln efter sitt eget tycke?

Jag har inte kommit till Sverige för att undervisa er, men för att oroa er. Och sedan, då ni blivit oroad, fråga Gud om svaret. Fråga inte mig.

Det femte evangeliet presenterar Jesus som personlig frälsare, men inte som Herre. Predikanterna i dag säger: Skulle du vilja ta emot Jesus som din personliga frälsare? Var i bibeln står det att vi kan presentera Jesus på det sättet? Ingenstans. I själva verket omtalas Jesus som frälsare 22 gånger i Nya Testamentet, men som Herre över 600 gånger.

Är Jesus då inte frälsare? Ja, han är många saker. Men vi kan inte ta emot honom bara som en personlig frälsare. Vi kan inte stycka Jesus och ta den bit som passar oss bäst. Vi kan inte accep-

tera honom som så eller så, utan som han i själva verket är, som total helhet. Jag ska illustrera det här för er.

Antag att någon kommer med en brudgum till altaret för att bli vigd. Brudgummen säger: ”Jag ter emot den här flickan som min personliga kokerska.” ”Vad”, säger flickan, ”pastorn, vänta ett ögonblick, jag är inte hans personliga kokerska.” ”Ja”, säger han, ”jag tar också emot dig som min personliga diskerska.” På nytt svarar hon: ”Jag är inte din diskerska!”

Det finns de som menar sig ha ett fullt evangelium för att de har en Jesus som också kan bota. ”Nej”, säger flickan, ”jag är inte din personliga diskerska eller kokerska, jag ska bli din älskade. Jag skall också laga din mat, men jag är din hustru. Du måste ge mig pengar och allt jag behöver, och mer än allting annat ditt hjärta, din kärlek. Vänta pastorn tills vi blivit eniga om det här.”

Jesus Kristus är Herre

Jesus Kristus är Herre. Vi kan inte bara ta emot honom som personlig frälsare. Vem är du som kan ta emot honom som du tycker och icke som han är, som Herre. Om du tror i ditt hjärta och med din mun bekänner Jesus vara Herre, då blir du frälst.

Vi är kanske som barnen i Argentina. Då man ger barnen bröd med pålägg äter de pålägget och kommer tillbaka med brödet för att få mera sylt. Så äter de upp sylten igen, och om du som mor fortsätter på det sättet, då ska du snart finna brödstycket ute i trädgården, och barnet har magont på natten.

Jesus sade på sin tid: ”Ni följer mig för påläggets skull. Det är pålägget ni är ute efter, men jag är brödet, och äter ni inte mig, så har ni inget liv i mig.” Pris ske Gud, Jesus kom med pålägg, men han är brödet. Och livet är i brödet, inte i pålägget. Vi vill ofta ha bara pålägg. Vi vill lämna brödet.

Vi brukar ha s.k. ”mannakorn”, där det står mycket från det femte evangeliet. Varje mannakorn vi tar är så underbart. ”Se här, broder, här står att Herren är min läkare — och här har vi en bra till: Jag är den som bevarar dig.”

Understrykningarna avslöjar

Var försiktig när du stryker under i bibeln. Jag har lärt mig att inte göra det. Om man tittar på vad människor strukit under i sina biblar, kommer man snart underfund om vilket samfund de tillhör. De som strukit under om helbrädgörelse, tungotal, etc. är pingstvännar. De som strukit under allt om sabbaten är sjundedagsadventister. De som strukit under allt om predestination och säkerhet i frälsningen är calvinister eller

presbyterianer. Vill du veta vad som fattas i ditt andliga liv, titta då efter de verser du inte har strukit under. Men evangeliet om Guds rike presenterar Jesus som Herre.

När Jesus kom till världen var han mycket ödmjuk. Han lämnade inte den minsta möjlighet att tvivla på att han var Herre. När han mötte Sackeus sade han: ”Sackeus, skynda dig ned, för jag ska gästa ditt hus idag!” Hur skulle vi göra i samma situation? Vi skulle säga: ”Förlåt herr Sackeus, jag vet att Ni har mycket för händer. Ert program måste vara helt fulltecknat, men om Ni har litet tid till övers, så skulle jag vilja prata med er.” Vi skulle ha gett Sackeus möjlighet välja. Men Jesus gav honom inget val. Han är herre, den maximala auktoriteten: ”Skynda dig, kom ner!” Det var ingen inbjudan, det var en befallning. Genom att lyda Jesus, kom Sackeus under hans herravälde. Samma sak hände med Matteus. Jesus sa inte: ”Ta det lugnt, gör färdigt ditt jobb, och sedan kan du komma.” Han sa: ”Matteus, följ mig!” Matteus kunde ha tänkt: ”Jag jobbar ju. Och han säger jag ska komma. Han sa inte hur mycket jag skulle få i lön.” Jesus sa bara: ”Följ mig.” Och befallningen var sådan att han lämnade allt och följde Jesus.

Följa Jesus på egna villkor

Det var en ung man som sade: ”Jesus, vad ska jag göra för att få ärva evigt liv?” Det var den rike ynglingen. Jesus sa: ”Sälj allt vad du har och ge åt de fattiga, kom sedan och följ mig!” Han gick bedrövad bort. Om vi varit där, skulle vi ha sagt: ”Kom ändå, även om du inte säljer någonting.” Visst kunde han ha följt Jesus, men på egna villkor, inte på Jesu villkor. På det sättet följer vi i regel Jesus.

Jesus kunde aldrig sänka kraven. För om Jesus sänkt sina krav, hade den mannen ändå inte blivit frälst. Frälst från sig själv. Jesus sa: ”Den som inte försäkar allt för mig, han är mig icke värdig.” Vad menas med det? Att inte försöka allt man har, är att värdera det man har mer än Jesus. Vi har församlingsmedlemmar som, om pastorn ber om något mer än vanligt, blir förnärmade. De följer Jesus på sina egna villkor.

Jag går på möte om jag vill — och vill jag inte, så låter jag bli. Jag offerar till missionen jag tycker om det, och vittnar för mina vänner om jag vill det — annars låter jag bli. Jag älskar min broder om jag tycker om honom, annars låter jag bli. Det är att följa Jesus på våra egna villkor. Då är han inte vår Herre. Har du tagit emot Jesus som personlig frälsare är det viktigt att handla så, men kalla honom inte Herre, Herre. Jesus har sagt: ”Inte de som säger till mig Herre, Herre, men inte gör min vilja kommer in, utan de som gör min vilja.”

Resklara utanför en fullpackad buss och husvagn står Lasse och Britten, Leif och Anita tillsammans med barnen. Kom ihåg dem i våra förböner.

Det gick så fort allting. Helt plötsligt satt dom där, Lasse och Britten, Leif och Anita med hela barnaskaran. Då förstod man att det faktiskt var allvar. De skulle åka till Grekland och nu hade vi avskedsfest för dem. Lasse och Britten Andersson som varit en del av oss i så många år. Och Leif och Anita Kratz som vi lärt känna och älska så mycket. Naturligtvis var glädjen stor, men tomheten kändes också stor . . . Men vännerna åker på Guds befallning till Grekland och visst säger det AMEN inom oss. Äntligen börjar det röra på sig!

— Vi kan ju inte bara sitta här när vi hört Guds befallning så tydligt, förklarade Britten, eller Ulla-Britt som hon egentligen heter. Det är klart att visst trodde jag väl att Lasse och jag hade vår uppgift i Sverige, men Gud går sina egna vägar. Det är förstås under mycken kamp och vända som vi gått in i detta, men när vi väl hade bestämt oss kunde vi vila i en underbar frid.

Förberedelserna har naturligtvis varit stora. Lasse och Britten har fyra barn och trots en enkel livsstil hade de hunnit skaffa sig många prylar under årens lopp. Anita och Leif har tre barn. Men tro det eller ej. När familjernas hela bohag och alla nödvändigheter var instuvade blev det inte mer än lite prylar i bussen plus en liten husvagn.

— Allt onödigt har vi gjort oss av med, sade Lasse och log. Vi kan ju inte komma ditned som några slags överflöds människor, då kan vi ju hälsa hem. Vi måste försöka leva på folkets nivå, även om det är besvärligt för oss. Vi tycker oss ju ha levt enkelt här i Sverige, men enligt Leifs och Anitas erfarenheter, de har ju bott i Grekland en tid, är den livsstilen långt över grekernas.

Leif och Anita var naturligtvis glada över att åka tillbaka till Grekland tillsammans med Lasse och Britten:

— Vi har inte påverkat dom ett dugg, förklarade Leif. Men det var underbart när vi förstod att även de upplevde kallelse till Grekland. Tillsammans, genom storfamiljen, kan vi göra den levande Kristus känd för grekerna. Där råder ett kompakt andligt mörker.

Och så berättar Leif en liten episod

Med buss och husvagn till Grekland

Text: Maj-Christine Ögren

som visar oss vilken fruktansvärd andlig trældom folket befinner sig i. När familjen Kratz minsta föddes blev det naturligtvis ingen barnbegjutning till folkets stora förvåning. Ryktet spred sig snabbt. De tokiga svenskarna lät inte döpa sitt barn. Alltså måste barnet bara besatt av onda andar. När den stolta familjefadern drog barnvagnen över torget spottade man helt sonika i vagnen!

Men Leif och Anita strålar ändå av glädje när de talar om Grekland och Greklands folk:

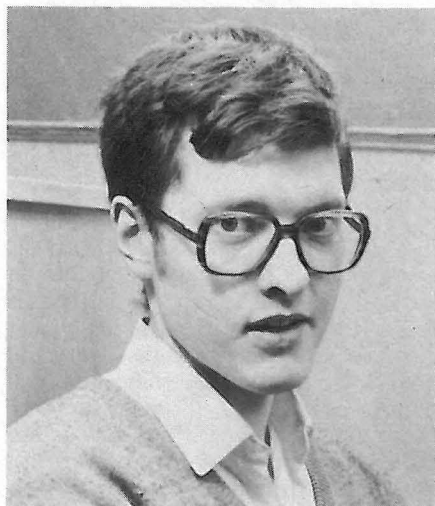
— Ja, det är stor skillnad på stela svenskar och befolkningen där nere, sade Anita. Hjärtan som är vidöppna. Sätter vi oss ned utanför huset med en gitarr och sjunger dröjer det inte länge förrän hela byn kommer på fötter.

— Men vi tänker inte bedriva någon

traditionell mission. Nej, vi vill leva som vanliga enkla människor. Britten och jag tänker hjälpa kvinnorna att sy. Där syr de alla sina kläder för hand. Och tänk att Gud har sanktionerat den idén — underbart! Vi har nämligen fått 200 (!) trådrullar i alla tänkbara färger.

Kvinnorna kommer alltså att ha sin plattform i hemmet. Karlarna då? Jo, de ska inte ligga på latsidan. Ska de hålla grekernas arbetstakt får de inte många timmars ledighet. Ute på fälten finns alltid arbete. Och så ska man transportera frukt och grönsaker med mercedesbussen.

Vi tackar Gud för dessa våra maranatafamiljer som dragit ut med budskapet. För oss här hemma blev det till inspiration för fortsatt förbön för mission och evangelisation.

Lars Nilsson:

Kom till Jesus och bli frälst!

Du som ännu inte är frälst, kom till Jesus idag! Dröj inte, kanske får du inte något mer tillfälle. Då går du evigt förlorad. Men i Jesus får du befrielse — personlighetens frigörelse till tjänst för Gud.

I den här världen finns det så mycket som hämmar och binder människor — både inom oss och omkring oss t. ex. jagiskhet, själviskhet, människofruktan, prestige, skuld känslor o.s.v. Allt detta har Jesus vunnit seger över.

Jesus har sagt att vi måste bli såsom barn för att komma in i Guds rike. Se på ett barn! Om det är normalt så finns det ingenting av stolthet, prestige, högmod eller fruktan hos barnet. Sådana måste vi bli — enkla människor, inte religiösa

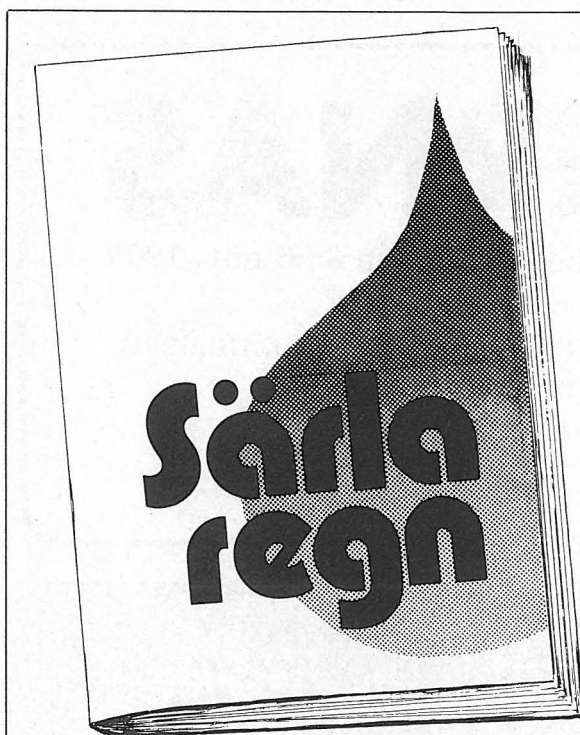
med träkors på magen, prästkrage och svart slängkappa.

Gud är inte beroende av yttre ting och symboler. Han är beroende av oss och att vi överlåter oss åt honom. Jesus bor inte i kyrkor. Han bor i levande människor. Kyrkan är ett mänskligt påfund och kanske ännu hellre ett sataniskt schackdrag. Kyrkan immuniserar folket mot evangelium. Alla ceremonier och former är livsfarliga för det gudomliga livet. Guds Ande får inte utrymme där eftersom Han verkar spontant.

Jag tror heller inte på de här stilla andakterna utan vare sig glädje eller lidande. Förstå mig rätt! Visst behöver vi stilla stunder med Gud men vi måste också jubla inför Guds ansikte och gråta ut vår nöd om så är. Där livet finns, där finns det livsyttningar såsom jubel, lovsång, smärta, nöd, gråt o.s.v. Om en människa skall födas in i Guds församling (Joh. 3) så sker det inte utan smärta. Men ändå vill jag rekommendera dig, käre vän, att välja denna väg — Livets väg.

Bli människa! Gud vill inte att vi skall vara förpuppade individer eller massmänniskor. Han vill göra oss till original, människor som kan reagera normalt, kan känna, tänka och skapa. I dagens samhälle finns inget utrymme för individen, människan, som dock är skapad till att vara Guds avbild.

Min vän, avgör dig för Jesus idag! Akalla hans namn och du blir frälst av bara nåd!

Distribution:

MRM

Järntorgsgatan 7 Tel. 019/14 52 45
703 61 ÖREBRO Pg 14 52 45 -7

NYA

SÄRLAREGN

261 väckelsesånger

Dur utsatt på alla sånger

Pris 13:50 inkl. moms

Sänd mig mot postförskott

..... ex. av nya SÄRLAREGN à kr. 13:50
(inkl. allt utom porto)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel. _____ / _____

ETT FOLK PÅ VÄG ...

Forts. från sid 5

har visat sig kunna effektivt botas med snabbverkande injektioner av nya bi-drag.

TIDNINGEN DAGEN är också ett skol-exempel på denna konjunkturökumenik, vars periodicitet helt okarismatiskt bevisligen avgörs av tidningens ekonomiska avdelning och inte av dess redaktion. Fyra miljoner två hundratusen kronor årligen från staten har förmodligen rehabiliterat redaktionen i allmänkristen riktning. Ökumenik för ekonomins skull, ett övergripande faktum också policyfrågor måste underordna sig. De ökumeniska, eller i den mån de fortfarande existerar, antieökumeniska stämningarna och spänningarna behöver inte längre teologiskt motiveras. Det som är skönt, framgångsrikt och nyttigt är teologiskt riktigt. Problemet ligger på ett annat plan och är möjligen semantiskt, ty det kan ha sina svårigheter att för kristna med exempelvis en fundamentalistisk tradition översätta den reella verkligheten i trovärdiga ideala termer, så att de blir erkända som andliga verkligheter i kontinuitet, med urkristen väckelse- och bibeltro.

För de mer reserverade eller kritiska elementen tarvas andra lösenformler. Med beundransvärd skicklighet formuleras sådana besvärjelser eller fältrop.

Det furstliga och klassiska uttalandet att först samlas omkring det som enar och lämna det som åtskiljer är väl en sådan trollformel som paralyserar och som befriar från analys och självprövning. Historiskt och profetiskt är nämligen den ökumeniska rörelsen förankrad i det forntida Babel och ett framtida Babylon.

DET ÄR NATURLIGTVIS i allra högsta grad anstötligt och förargelseväckande att påstå att bildade och förtroendeingivande samfundsledare med olika officiell status inför allt folket medvetet skulle vilja eller ha något intresse av att förfälska verkligheten med sin professionalism och religiösa terminologi. Förmodligen är det mesta av det de säger deras sanning, organisationernas sanning, näringslivets sanning och kyrkornas sanning eller det övriga samhällets sanning, och de redovisar kanske mer uppriktigt och ärligt än andra makt-havare inom andra områden, sin sektor av det samhälle de betjänar. Samtidigt är det helt uppenbart att dessa representanter stundtals ganska ensidigt marknadsför sina gemensamma gruppintressen med den moderna reklamens manipulerande metoder. Sådana är nämligen spelreglerna för alla etablerade i sam-existensen i det pluralistiska datasamhället, och kyrkorna tävlar ingalunda på egna villkor eller har tilldelats plats på åskådarläktaren. Tvärtom! Kampen har hårdnat, och kyrkorna måste rusta sig. Egentligen är ju ökumeniken mer ett resultat av konkurrensen om de ekono-

miska resurserna än kampen för den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Skatte-, avdrags-, och bidragspolitiken är rätt utnyttjade effektiva instrument i ökumenikens tjänst, varför striden också måste utkämpas på det planet.

I EKUMENIKEN ÅTERSPEGLAS sålunda det övriga samhället, varför det ter sig ganska logiskt att påstå, att kyrkornas framtid inte på något avgörande och bestående sätt påverkas av traditioner, trosbekännelser och organisationsformer. Lika odogmatiskt som Volvo och Asea tvingas kyrkorna underordna sig kapitalets hårda och osentimentala villkor om de överhuvudtaget skall överleva som kyrkor och Kyrka. Den ekonomiska krisen kommenderar fram rationaliseringar i samhällets offentliga sektor, organisationer, näringsliv och kyrkor lika hänsynslöst. Enheterna blir färre och större. Tröghetsmomentet är av naturliga skäl större i kyrkorna, men utvecklingen är på gång och accelererar med samhälleliga subventioner och det icke föraktliga karismatiska energitillskottet från pingströrelsen fram mot ökumenikens slutmål: Enhetskyrkan!

Men då det målet uppnåtts är Jesu Kristi församling borta — eller hemma. Ty den vare sig skapas, formas eller styrs av ekonomiska lagar eller marknadskrafterna utan drivs av Anden och är fri och oberoende i vaksam beredskap och förväntan utanför alla läger.

M A R A N A T A !

Välkommen till

PIONJÄRERNAS

Maranatakonferens i Norsjö

Allhelgonahelgen 3—6 nov. 1977

Medverkande:

DORIS och ERNST HÖGLANDER, ÖSTEN DAHLBERG, RUNE LUNDH, AMOS DAHLBERG tillsammans med den äldre husförsamlingen i Stockholm.

Äldre vänner inbjudes särskilt!

För vidare information och logi, ring Sandy Dahlberg, tel. 0918/103 49 eller 109 49 eller Rune Lundh, tel. 08/711 24 98.

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilkker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45.—, Halvår 23.—, Kvartal 12.—. Lösnummer 2.50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästium

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen ...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

Bibel- skolans FINAL

29-30 okt.

Gamla Bro

Gamla Brogatan 27 Stockholm

Lörd. kl. 15 o 19

Sönd. kl. 11,15 o 19

*Väckelse-,
frälsnings- och
uppbyggelsemöten*

Vittnen:

ARNE IMSEN
ERNST o DORIS HÖGLANDER
OSCAR JOHNSON
CARL GEORG ROGNSTAD
TAGE JOHANSSON
PER-ARNE IMSEN
FOLKE JACOBSSON
GUNNAR CARLSSON
aktivister från storfamiljerna samt
vänner från hela landet.

*"Villigt kommer ditt folk,
när du samlar din här,
i helig skrud
din unga skara."*

HÖR

Väckelseevangelisten
**JUAN
CARLOS
ORTIZ**

PÅ KASSETTBAND

Sänd mig mot postförskott de kassettband jag markerat nedan:

- st KB 70914 Onsd 14.9 i Immanuelskyrkan, Örebro
- st KB 70915 Torsd 15.9 i Karolinska skolan, Örebro
- st KB 70916 Fred 16.9 i Brosalen, Stockholm
- st KB 70917a Lörd 17.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70917b Lörd 17.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918a Sönd 18.9 11.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918b Sönd 18.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70918c Sönd 18.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm
- st KB 70919 Månd 19.9 i Brosalen, Stockholm

Ovanstående kassettband kostar 18:—/st
(inkl. moms)

Namn: _____
Bostad: _____
Postnr: _____
Postadr: _____
Tel. _____ / _____

MRM Järntorgsgatan 7 • 703 61 Örebro
Tel. 019/145 245 Postgiro 145 245 -7

NYHET!

**LP-skiva/
kassett**

med

ULLA CHRISTENSEN

**IFRÅN
JORDLIVETS
NATT**

LP: MRL 2113 stereo • Kassett 113 stereo

Sida A

1. IFRÅN JORDLIVETS NATT
3.59 Elsa Eklund
2. OFTA BORT FRÅN VÄRLDENS LARM
2.22 V.S.
3. O, VÄND OM TILL DIN GUD
3.33 Uppptecknad av Stig Almström
4. JAG HAR NÅGOT ATT SÄGA
3.06 Aage Samuelsen
5. SE, DET ÄR VÄGEN
3.06 Aage Samuelsen

Sida B

1. NÄR JAG SER MIN JESUS
2.35 Reb. Harkness
2. FRÅN GOLGATA EN STRÖM
2.23 Elsa Eklund
3. NÄR JESUS KOMMER
4.10 D.J. Smith - H. Rodeheaven
4. I KÄRLEK INNERLIG
3.06 N.J. Clayton
5. JESUS UNDERBAR DU ÄR FÖR MIG
3.17 Aage Samuelsen

Orderadress: **MRM** Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro • 019/145 245, 14 84 35

Hjärtligt välkomna till nyöppnade

Konditori PILGRIMEN

— Storfamiljens nya konditori —

Skolgatan 44B, Örebro — Beställningstel. 019/14 98 60
ETT RÖK- OCH STRESSFRITT ANDNINGSHAL MITT I SVERIGE

Alltid dagsfärskt bröd från Jonny's bageri.